

Габрово, болницата щомъ приеме извѣстие за сражението, веднага испраща своитѣ кола на първия превързвателенъ пунктъ и очаква донасяньето на раненитѣ. По нѣкога тихо, а по-много пѣти съ охканія, викове, проклятия и съ молба за да дойде по скоро смъртьта, приближава се този жаленъ и тъженъ спроводъ. Въспиратъ се срѣщнитѣ и гледатъ на него съ страхъ, или съ дълбоко състрадание и непрѣменно съ мълчаливо почитание като нѣщо священо. «Ранени возятъ!» Тѣзи двѣ думи сж достаточни за да накаратъ вситѣ хора да отворятъ пѣти и на всѣкъждѣ да пропустнатъ колыята. Нѣкой снесе шапка, нѣкой се прекръсти, а пакъ нѣкой се приближи да поглѣдне — да ли нѣма познайници. Ето че се спиратъ колата при шатритѣ или при главнитѣ врата на домътъ, който служи за болница и тосъ часъ пристѣпватъ да снематъ злощастнитѣ ранени. Свалятъ леко-раненитѣ, на послѣ осторожно изваждатъ носилата съ лѣжащитѣ въ тѣхъ много или малко тѣжко ранени — въ глава, грѣди, стомахъ или въ краката съ строшени кости.

Който присѣтствува когато се стоварятъ раненитѣ отъ колыята, истрѣгнува му се сърдцето ако отъ много глѣданье на чловѣчески страдания не сж затпиѣли неговитѣ нерви; даже нашитѣ окоравели докторски сърдца потръгнаха като видѣхме първитѣ жъртви на войната и тѣхнитѣ жестоки страдания... Но не трѣба да мислимъ че всичкитѣ ранени постоянно охкатъ и викатъ отъ болѣсть; напротивъ мнозина си стоятъ съвсѣмъ спокойни: тѣ само сж мълчаливи и сериозни; а пакъ нѣкой даже весело разказватъ на здравитѣ солдати, що дохождатъ при